

Beste natuurliefhebber/-ster,

Van te voren had ik me echt verheugd op afgelopen dinsdag.
De excursie is altijd leuk en bovendien zou het heel aardig weer worden;
weinig wind en prettig zonnig (dus niet te fel).
De excursie voldeed aan mijn verwachting.
Tijdens de excursie genoot ik ook van het aangename weer,
maar daarna werd het al vrij snel bewolkt.
En het werd steeds grijzer, voor leuk fotograferen was er gewoon te weinig licht.
Heel jammer, komende dinsdag probeer ik het gewoon opnieuw.
Ik hoop dat er dan nog voldoende bloeiende planten staan om insecten te lokken.
Zowel op De Wiershoeck als de Schoolwerktuin is men druk bezig
met het winterklaar maken van de tuin.
Natuurlijk, dat moet ook gebeuren, maar ik zie het met "lede ogen" aan.

We hadden dinsdag een bijzondere gast.
"Samiera" is regelmatig aanwezig op de dinsdag
en zij had dit keer één van haar "attributen" meegenomen.
Na de excursie konden we kennis maken met deze boa constrictor.
Het is één van de bekendste soorten slangen
en hij wordt veel in dierentuinen gehouden.
De boa komt voor in de Nieuwe Wereld, in delen van Midden- en Zuid-Amerika,
van Mexico tot zuidelijk Brazilië.
Het is een weinig gespecialiseerde soort die zowel langs de randen van woestijnen
tot in tropisch regenwoud of moerassen te vinden is.
In grote delen van het verspreidingsgebied komt de slang algemeen voor
en de soort wordt dan ook niet beschouwd als een bedreigde diersoort.
De boa constrictor eet voornamelijk knaagdieren,
vogels en kleinere reptielen zoals hagedissen.
De slang wurgt zijn prooi en slikt deze vervolgens in één keer door.

De boa wordt twee tot drie meter lang en heeft een lichtbruine kleur met donkere ronde vlekken op de rugzijde die enige variatie kennen.

De slang is niet giftig en is niet gevaarlijk voor mensen.

De slang is te klein om een mens te doden of door te slikken en zal altijd proberen te vluchten bij een confrontatie.

Op dinsdag 24 september ontdekte ik op de prei deze cocons van de sluipwesp *Cotesia glomerata* en ik was benieuwd of er al iets was veranderd, maar dat bleek niet het geval.

Planten die aangevreten worden door rupsen, scheiden geurstoffen uit waar sluipwespen op af komen. Sluipwespen zijn parasieten. Bijvoorbeeld sluipwespen van de soort *Cotesia glomerata* leggen hun eitjes in rupsen. Uit de eitjes komen larven die een paar weken binnen in de rups groeien. Dan maken ze de rups dood en verlaten de rups. Zo heeft de plant minder last van rupsen.

Nu blijkt dat het reddingsmechanisme van de plant gekaapt wordt door hyperparasieten. Dat zijn parasieten die leven van andere parasieten, bijvoorbeeld de sluipwespen van de soort *Cotesia glomerata*. De geur van een plant in nood blijkt de hyperparasieten te vertellen waar rupsen zitten die besmet zijn met *Cotesia*-wespelarven. De hyperparasieten wachten tot de larven uit de rups kruipen en leggen dan hun eieren in de larven. Zo worden de *Cotesia*-wespen slachtoffer van hun eigen truc.

De gehakkelde aurelia vliegt bij ons van maart t/m oktober
in twee elkaar overlappende generaties.
De vlinders voeden zich met nectar van verschillende planten
en drinken ook van plassen of mest.
In het najaar zijn ze geregeld aan te treffen op rottend fruit.

De gehakkelde aurelia vliegt in grote delen van Europa in twee generaties.
In Scandinavië vliegt er maar één, terwijl op warme locaties
in Spanje en Griekenland drie kunnen voorkomen.

Op dezelfde plek als vorig jaar zag ik het gestreept nestzwammetje,
dit zwammetje wordt 1,5 cm hoog.
De soort is niet giftig, maar ook niet eetbaar.
Het is een van de soorten nestzwammetjes waarbij de sporen gevormd worden

in eivormige lichaampjes, die zelf weer in een nestvormige beker zitten.
De buitenkant van de beker is bedekt met tegen de wand liggende,
fijne grijsbruine haartjes.

Bij jonge exemplaren is de beker bedekt met een wit vlies.

Het gestreept nestzwammetje komt voor tussen vermolmd hout
en op de bodem in het bos.

Het zwammetje kan gevonden worden van juni tot en met november.

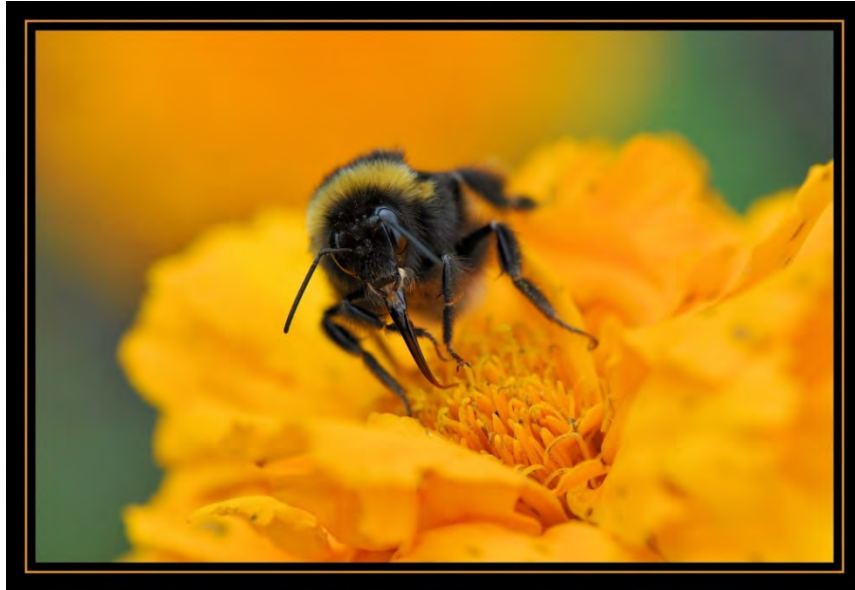
De werksters van de honingbij zijn nog druk bezig met het verzamelen van voedsel.
Maar daar komt binnenkort waarschijnlijk al weer een einde aan.

Tijdens de winterperiode komen de bijen niet buiten,
maar blijven zo dicht mogelijk bij elkaar zitten
en vormen zo een wintertros, z.g. winterzit (let op: geen winterslaap).
Door de vertering van honing of een door de imker gevoerde suikeroplossing
produceren ze de warmte die nodig is om de wintertros op de gewenste
temperatuur van 10-13° C te houden.

Als de temperatuur in het voorjaar buiten boven de 10° C komt,
en het is zonnig weer, gaan de bijen weer naar buiten voor een reinigingsvlucht,
maar in de eerste plaats om water te halen.

De bijen die in het voorjaar en in de zomer geboren worden,
bereiken een leeftijd van een week of zes:
doordat ze zo hard werken slijten ze snel.

Vanaf augustus worden de winterbijen geboren,
die kunnen tot 6 maanden oud worden.

Hommels hebben een lange tong met haartjes aan het uiteinde, waarmee ze nectar uit de bloemen opzuigen.

De tong wordt beschermd door de schede (zie foto).

Wanneer de hommels haar tong niet gebruikt zit de schede onder haar lichaam gevouwen.

De lengte van de uitrolbare hommeltong, ook wel proboscis genoemd, varieert van soort tot soort.

Hierdoor treedt er een zekere specialisatie in bloembezoek op, waardoor hommels minder onderlinge concurrentie hebben.

De hommels, vooral de aardsommels, worden tegenwoordig ook gekweekt voor bestuiving van diverse in kassen geteelde gewassen.

Hommels zijn goede bestuivers, omdat ze met de bovenkaken en klauwtjes aan de poten (zie foto) de meeldraad kunnen vastpakken en met behulp van de borstspieren de meeldraden heen en weer kunnen schudden om zo de stuifmeelkorrels uit de helmhokjes te laten vallen.

Het blad van de paardenkastanje is aangetast door een schimmel, maar de jonge boom heeft al weer knoppen. Onder de knoppen zie je de zogenaamde “hoefijzerafdruk”.

Tot het geslacht paardenkastanje behoren ruim twintig soorten. De paardenkastanje komt op het Noordelijk halfrond voor, voornamelijk in Noord-Amerika, Zuidoost-Europa, de Himalaya, China en Japan.

Niet allen de paardenkastanjemineermot en de verwelkingsziekte zijn ernstige bedreigingen voor de paardenkastanje, maar ook de schimmel *Guignardia aesculi*. Jonge bomen kunnen aangetast worden door deze schimmel, wat tot uiting komt in bruine verkleuring en necrose van het blad. Necrose is het afsterven van cellen in levend weefsel.

Deze kleine vuurvliinder had het prima naar de zin op De Wiershoek.

Hij vloog van herfstaster naar herfstaster en rustte soms even op de grond.

Verschillende stadia van de larve van de rozenbladwesp (*weer wat geleerd*).

Als de bladeren van je rozen naar buiten oprollen en slap afhangen,
dan is de kans groot dat dit komt door de rozenbladwesp.

Deze wesp legt eitjes op de bloembladeren en spuit tijdens het eitjesleggen
een sap in de bladeren dat ervoor zorgt dat ze opkrullen.

Zo wordt er een natuurlijk nestje gevormd voor de kleine groene larven.
Dit is verder niet schadelijk voor de plant, maar het ziet er natuurlijk niet fraai uit.

De larven overwinteren in een cocon in de grond.

In het voorjaar verpoppen ze zich. De bladwespen verschijnen in mei.

De eieren worden afgezet aan de bovenzijde van de bladeren.

Na ongeveer 2 weken komen de larven te voorschijn.

Vooral de tweede generatie larven, die van midden tot eind zomer voorkomen,
zijn groter in aantal en kunnen veel schade aanrichten.

Er kunnen 2 generaties per jaar optreden.

Dit zou de knollenbladwesp (*Athalia rosae*) kunnen zijn.
Deze wesp is 6-8 mm lang en komt voor in de periode mei-oktober.
Het is een geelrode soort met zwart gevlekt borststuk en zwarte vleugelrand.
Antennen met 12 leden.
Hij is algemeen in tuinen, op akkerlanden en langs wegbermen.

De leden van het geslacht *Athalia* zijn niet of nauwelijks uit elkaar te houden.
Alle soorten, 9 in Nederland, zijn geel met een variabele hoeveelheid zwart
En hebben lichte, geringde pootjes.

Op een uitgebloeide zonnebloem zaten meerdere larven van het lieveheersbeestje.

Zweefvliegen leven vrijwel zonder uitzondering van nectar en stuifmeel, ze zijn dan ook vaak op bloemen te zien.

Bij veel soorten zweefvliegen zijn de mannetjes van de vrouwtjes te onderscheiden door naar de ogen te kijken.

Mannetjes (links) hebben namelijk veel grotere ogen die elkaar in het midden raken of bijna raken.

De ogen van de vrouwtjes (rechts) zijn kleiner en staan ook verder uit elkaar.

Dit is geen heel harde regel, want er zijn ook soorten waarbij bij zowel de mannetjes als de vrouwtjes de ogen gescheiden zijn, maar ook in dat geval blijven de ogen van de vrouwtjes verder uit elkaar staan vergeleken met die van de mannetjes van dezelfde soort. Mannetjes hebben bovendien een asymmetrische knobbel op hun achterlijfspunt.

De grote rups van de peper-en-zoutvlinder was nog steeds aanwezig.

Van de kleine rups was echter geen spoor te bekennen.

Misschien was hij aan de wandel.

Maar ik denk eerder dat hij als "lunchpakket" aan zijn einde is gekomen.

Dit is zeer waarschijnlijk één van de ruim 1200 soorten sluipwespen die in ons land voorkomen.

Dit zijn twee blindwantsen (ze hebben geen ocelli / bijogen op de kop) en waarschijnlijk is het dezelfde soort.

Bij de nimf (links) zijn de vleugels nog in ontwikkeling.

De wants rechts is een volwassen exemplaar.

Blindwantsen (ruim 300 soorten in ons land) zijn kleine bestjes, verreweg de meeste zijn zo'n 3 tot 5 mm lang.

Een aantal soorten lijkt heel erg sterk op elkaar en is nauwelijks te determineren.

Bijna alle blindwantsen zijn in de zomer volwassen en overwinteren als ei.

Hoewel een paar soorten jacht maken op kleine insecten

zijn verreweg de meeste hun hele leven vegetariër.
In de zomer zit een aantal soorten nog wel eens op bloemen, ook die in de tuin.

Groetjes,

Luit